

[Viggo Hauch.]

deres program vil bekæmpe monopoler og respektere de grundlæggende menneskeretigheder, kan vi ikke frigøre os for en fornemmelse af, at disse programpunkter ikke betyder helt det samme, hvis der er tale om at udbygge socialdemokratiske fagforeningers magt.

Nu er det sådan, at den nære forbindelse, der er og altid har været mellem socialdemokratiet som politisk parti og fagforeningerne, utvivlsomt har bidraget til at forøge begges magt. Denne forbindelse er fuldt lovlig, den er der ingen, der kan sige noget imod, når blot den praktiseres på en sådan måde, at den ikke krænker det enkelte menneskes frie ret eller den lighedsgrundsætning, der behersker dansk retsopfattelse, eller den menneskerettighedernes erklæring, som den konservative ordfører hentydede til, og som er ratificeret i denne sal. Nu ved jeg nok, det irriterer adskillige på regeringsiden, at vi nu og da lægger dette spørgsmål op i dette plan, man det er nu efter min opfattelse deres fejl.

I sit svar til os kom den højtærede finansminister ind på en sammenstilling af den aftale, der er truffet om forhandlingsret i forsvarsministeriet, og den stilling, den højtærede minister for offentlige arbejder har taget, for så vidt angår DSBs chauffører, men jeg er ikke ganske i stand til at følge den højtærede minister. Jeg må tværtimod ligesom det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen bede om, at den højtærede minister i dette spørgsmål gør, hvad han kan, for at hans slutbemærkninger i svartalen til os kan blive ført ud i livet.

For os at se er der nemlig uoverensstemmelse mellem de to afgørelser. Det synes, som om man har en evne til at argumentere hver sin vej i to ikke særlig forskellige sager, og så er der altså det for os betænkelige ved det, at argumenterne i begge tilfælde går ud på at styrke den socialdemokratiske fagforeningsmagt. Uanset hvad man fra regeringspartierne har bragt ind i denne sag i årenes løb, når den har været diskuteret, så er kernepunktet i spørgsmålet — og det er meget vigtigt for befolkningen at få konstateret — om socialdemokratiet som politisk parti bruger statens magt til at forøge den socialdemokratiske arbejderbevægelses indflydelse.

Der er blevet draget mange uvedkommende spørgsmål ind i debatten. Det blev der også gjort her i dag af det ærede medlem hr. Helge Nielsen. Man hævder, at der ikke er tale om noget ulovligt, i hvert fald ikke i henhold til overenskomsterne. Man henviser til kendelser, der er afgivet af den ene og den anden ret og instans på grundlag af overenskomster. Man påberåber sig videnskabelige afhandlinger, for professor Illums vedkommende også en afhandling, der fastslår, at noget i henhold til overenskomster ikke er ulovligt, men man søger at lukke øjnene for det, som er det afgørende i sagen, og det er, at der fremdeles mange steder i befolkningen føles utryghed over for den sammenblanding af partipolitik og fagorganisation, som finder sted, og som det ærede medlem hr. Helge Nielsen med sædvanlig vredladdenhed i stemmeføringen har forsøgt at føre forsvar for her i dag.

Det er i overensstemmelse med befolkningens almindelige retsbevidsthed og med dansk retspraksis at erkende lighedsgrundsætningen, og denne lighedsgrundsætning har vi set udtryk for i vigtige domsafgørelser i denne forbindelse, både højesteretsdommen fra 1932 i sagen fra Esbjerg og vestre landsretsdommen fra 1957 i Agnete Hansensagen. Det er retsafgørelser, der rører ved det, der er sagens kerne, og når den debat, som vi nu igen har givet anledning til, jævnlig opstår, er det, fordi ikke blot vi, men store dele af befolkningen ønsker, at regeringen og folketing skal sikre organisationsfriheden, og fordi vi, og det gælder i hvert for mit partis vedkommende, mener, at det nu og da stadig finder misbrug sted.

Jeg vil i denne forbindelse helt se bort fra DSUs forslag om kollektiv optagelse af alle fagorganiserede ungarbejdere i den socialdemokratiske ungdomsorganisation, for det vil alle i denne sal vist betragte som et af ungdommelig iver fremkaldt forslag, der mere er egnet til at kompromittere den faglige arbejderbevægelse end til at blive ført ud i livet. Men den højtærede finansminister og den høje regering og det ærede medlem hr. Helge Nielsen må forstå, at sådanne tildragelser sammen med andre ting af os let kan opfattes som symptomer på, at det trods de pæne ord, som den højtærede finansminister har udtalt i dag, ikke er sikkert, at socialdemokratiet helt vil leve op til den op-